

som vi godt kunne tænke os sammensat på en lidt anden måde, men sådan er det jo altid i det politiske billede.

Når det ikke blev til mere end et par, tre, fire forhandlingsrunder, skyldes det jo, at et af de meget store punkter ikke blev præsenteret for Fremskridtspartiet, nemlig spørgsmålet om den totale omlægning af efterlønnen. Det punkt blev ikke præsenteret for os, og det er jo det, der har været omdrejningspunktet for regeringens finansloftale med primært Venstre og Det Konservative Folkeparti. Så det er klart, at de forhandlinger jo så ikke kunne føre til en egentlig aftale med Fremskridtspartiet.

Så stod vi i den situation, at det ville forekomme lidt underligt, hvis vi efter at have deltaget i et forhandlingsforløb så kom med vores traditionelle over 1.000 ændringsforslag og et samlet bud på en helt anden finanslov.

Derfor valgte vi i år den fremgangsmåde, at vi har stillet et mindre antal ændringsforslag for på nogle konkrete punkter at vise, at de ønsker, Fremskridtspartiet har til ekstra udgifter og nye forbedringer, er vi også i stand til at finansiere med fornuftige og velgennemtænkte ændringsforslag. For en af de ting, der jo altid svæver i luften, er, at Fremskridtspartiet fremsætter ufinansierede ønsker. Det er så sandelig ikke tilfældet, snarere tværtimod. I vores ændringsforslag er der en betydelig overfinansiering, og det betyder, at der kan skabes mulighed for at få statens gæld nedbragt. Det er et godt formål. Et andet godt formål er, at der kan skabes plads til at få skattebyrden lettet. Det er et andet og mindst lige så godt formål.

Kigger vi på de ændringsforslag, der er stillet, og den finansloftale, der ligger, ja, så må vi sige, at vi ikke kan forstå det menneskesyn, der ligger til grund, når man ser på, hvad Socialdemokratiet, Venstre, Det Konservative Folkeparti har at byde på.

Tager vi en enkelt ting, ulandsområdet, som har været nævnt her i dag, så hævder man, at Danmark er forpligtet af FN. Vi skal give ulandsbistand, hævdes det. Det er da også rigtigt, at der ligger en anbefaling fra FN om, at vi skal give 0,7 pct. af vores bruttofaktoriindkomst i ulandsbistand. Men det gør vi ikke i Danmark. Næh, vi har selv valgt som vel det eneste land i verden at give ulandsbistand på 1 pct. af vores bruttofaktoriindkomst. Og det betyder, at hver eneste gang der er en plasticpose, der går i stykker, hver eneste gang der er en, der falder

og slår sig, og der kommer en ambulanceudrykning, stiger vores ulandsbistand.

Den automatik er i sig selv absurd, men derudover må man jo stille spørgsmålet: Er det nødvendigt, at Danmark med 5,2 millioner mennesker skal stå i spidsen som det eneste land i verden og yde mere i ulandsbistand, end noget andet land gør?

Svaret er efter Fremskridtspartiets mening nej. Særligt når man sammenholder det med, at et andet organ, også et FN-organ, nemlig verdenssundhedsorganisationen WHO, jo er kommet med nogle anbefalinger omkring sygehøvsvesenet, omkring kræftbehandling, omkring folkesundhed.

De anbefalinger ser man fuldstændig stort på fra regeringens og dens forligspartiets side. Det er man ligeglad med. Man er ligeglad med, at der er en overdødelighed blandt kvinder i Danmark, der får brystkræft, på over 3.000. Man ser bort fra, at når det gælder kræftbehandling, er Danmark nu nede på niveau med lande som Polen og de baltiske lande. Der er der ingen forsøg på at leve op til de rekommandationer, der kommer fra verdenssundhedsorganisationen WHO.

Men når det gælder ulandsbistanden, når det gælder bortdødsling af milliarder af danske kroner til korrupte regimer rundt omkring i verden, fastholder man, at det er meget, meget vigtigt, at Danmark lever op til de forpligtelser.

Der er der et skel, der er der en forskel i menneskesyn, og det har vi med vore ændringsforslag prøvet at illustrere. For kigger vi på nogle af de ændringsforslag, Fremskridtspartiet har stillet, ja, så er det med det formål at hjælpe de grupper af borgere i Danmark, som har det allerværst og har det allersværest.

Derudover har vi ønsket at komme med tilkendegivelser på en lang række helt konkrete områder. Det gælder f.eks. hjemmehjælpsområdet, og dér er vi tilsyneladende det eneste parti her, der føler sig forpligtet af den vedtagelse, som et enigt Folketing vedtog den 25. juni i år, en vedtagelse, hvor Folketingets partier sagde: Ja, vi skal sørge for bedre hjemmehjælp. Men det har ikke udløst et eneste ændringsforslag. Ej heller har det udløst et eneste ændringsforslag, at man i samme vedtagelse forpligtede sig til at fremme udbygningen af plejehjem. Det vedtog et enigt Folketing også, men det er altså kun Fremskridtspartiet, der føler sig forpligtet til at følge op i forhold til at komme med konkrete bevillinger.